

kdyby exekuce k vyklizení nebyla navržena ve čtrnácti dnech po tom, kdy nastala doba určená pro vyklizení (§ 575 třetí odstavec c. ř. s.). Odvolací soud vycházejí z toho, co bylo po této stránce zjištěno, usuzuje, že na základě opisu dopisu ze dne 8. dubna 1927 a na základě výkazu o doručení tohoto dopisu, na němž podpis vypovídaného není ověřen notářem nebo soudně, nemohl by povolit exekuci vyklizením. To by podle tohoto doslovu nemohlo býti schváleno, neboť by to odporovalo ustanovení třetího odstavce § 565 c. ř. s., podle kterého mimosoudní výpověď musí býti prokázána listinami, které co do průvodní moci nezavdávají podnětu k pochybnosti, tedy dlužno v této příčině dbáti ustanovení §§ 292, 294 a 296 c. ř. s., a poněvadž výkaz o doručení dopisu (příloha C) je soukromou listinou, dlužno dbáti ustanovení § 294 c. ř. s., podle kterého i soukromé listiny, pokud jsou podepsány vydatelí nebo opatřeny jejich soudně nebo notářsky ověřeným znamením ruky, podávají úplný důkaz o tom, že prohlášení v nich obsažená pocházejí od vydatelů. Leč sluší uvážiti, že příloha C potvrzuje pouze příjem blíže nejmenovaného dopisu žalujícího družstva, že sice jinak obsahuje podpis »Otokar F.«, tedy netvoří v zákoně požadovaného dokladu o tom, že dovolateli byla mimosoudní výpověď doručena, třeba by jinak bylo uznati, že mimosoudní výpověď nemusí býti doručována podle předpisů o doručování žalob, že stačí, když se vypovídaný včas dověděl o jejím obsahu. Sluší tedy přece jen přisvědčiti odvolacímu soudu, že by v tomto případě podle mimosoudní výpovědi exekuce vyklizením nemohla býti povolena. Nemohl-li žalobce žádati ve čtrnáctidenní lhůtě podle třetího odstavce § 575 c. ř. s. o exekuci vyklizením, právem podal v této lhůtě vyklizovací žalobu a nelze tvrditi, že došlo k obnovení nájemní smlouvy podle § 1114 obč. zák.

Čís. 8246.

Nevzdala-li se strana odvolacího líčení (§ 492 c. ř. s.) a, ač řádně obeslána, nedostavila se k odvolacímu líčení, jež bylo odročeno, jest zmatkem podle § 477 čís. 4 c. ř. s., nebyla-li obeslána k odročenému odvolacímu líčení.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1928, Rv I 477/28.)

Žalobu o vyklizení služebního bytu procesní soud prvního stupně zamítl. V odvolací odpovědi nezřekl se žalovaný podle § 492 c. ř. s. odvolacího líčení a byl také k odvolacímu roku na den 30. září 1927 řádně předvolán, nesúčastnil se ho však. Při tomto roku bylo jednání odročeno na den 15. listopadu 1927, ku kterémužto roku žalovaný nebyl obeslán. Odvolací soud rozsudkem ze dne 15. listopadu 1927 odvolání vyhověl a uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání jest důvodné podle čís. 1 § 503 a čís. 4 § 477 c. ř. s., uplatněný důvod dovolací jest opodstatněn. Dovolatel nezřekl se v odvolací odpovědi podle § 492 c. ř. s. odvolacího jednání. Byl také k odvolacímu roku na den 30. září 1927 položenému řádně obeslán, tohoto se však neúčastnil. Poněvadž při tomto roku došlo k odročení odvolacího jednání za účelem provedení připuštěných důkazů na den 15. listopadu 1927, což bylo přítomnému zástupci žalobcovu ústně prohlášeno, měl býti dovolatel podle § 131 třetí odstavec c. ř. s. k novému jednání odvolacímu znovu obeslán, což se však nestalo. Podle § 491 c. ř. s., když se jedna nebo obě strany nedostavily k odvolacímu jednání, má býti o odvolání jednáno a rozhodnuto, přihlédajíc k tomu, co jest uvedeno v odvolacím spise a v učiněném snad přípravném podání (§ 468). To však týká se pouze stran dobrovolně k odvolacímu jednání se nedostavivších a neplatí to ve příčině stran, jimž možnost před soudem projednávatí odňata byla nezákonným postupem, zejména opominutým doručením. Zmeškání odvolacího jednání přináší straně škodlivé následky procesuální, což platí zejména v tomto případě, v němž proveden byl důkaz listinami, a dovolateli bylo znemožněno, by při provedení tohoto důkazu vykonal práva mu příslušející. Slušelo tedy uznati, že odvolací rozsudek jest stížen zmatečností podle čís. 1 § 503 a čís. 4 § 477 c. ř. s.; proto bylo důvodnému dovolání vyhověti.

Čís. 8247.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Byl-li původní smlouvou pronajat byt o čtyřech obytných místnostech a kuchyni a napotom bylo umluveno, že jedné z obytných místností jest použití za kuchyň a kuchyně za spíži, nelze použití ustanovení § 31 (1) čís. 5 zák., třebas v pozdější dohodě bylo stanoveno, že nájemník odevzdá byt ve stavu, v jakém byl při první dohodě.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1928, Rv I 984/28.)

Pronajímatel dal nájemci výpověď z nájmu bytu o 4 pokojích a o 1 kuchyni. Žalovaný podal proti výpovědi námitky najmě z důvodu, že byt podléhá ochraně nájemců, ježto prý jest jen o 3 pokojích. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Prámem vychází odvolací soud z ustanovení § 1094 obč. zák., podle kterého nájemní smlouva se uskutečňuje a užívání nájemního předmětu pokládá se za koupené, jakmile se pronajímatel dohodne s nájemníkem